

Dokladové posedlosti

Plasy a Točnick jsou nedílně spjaty pověstí o ukrytém pokladu, který dosud nikdo nenašel. Plaský poklad je z roku 1785, točnický pak z roku 1420. Začněme tedy nejprve tím mladším, tj. plaským...

Psal se rok 1785 a císař Josef II. z moci osvíceneckého vladaře zrušil cisterciácký klášter v Plasech. Poslední plaský opat Celestýn Werner se rozhodl nedat císaři vše. Shromáždil klášterní bohatství do devíti sudů a pak za účasti jednoho mnicha, poddaného jménem Sinkule a dvou zedníků se zavázanýma očima, nechal je zazdít v podzemí pod konventem. Všichni zúčastnění pak složili přísahu, že do třetí generace neprozradí nic o pokladu.

Když poddaný Sinkule umíral, vše vypověděl své vnučce Rozmarové. Ta požádala knížete Metternicha o souhlas s hledáním pokladu. Metternich souhlasil s tím, že Rozmarové v případě nálezu připadne $\frac{1}{3}$ pokladu. Ta souhlasila a, a tak se pod konventem začalo kopat.

Tady se zastavme. Přichází totiž zvrát. Od tohoto okamžiku se stalo hledání klášterního pokladu posedlostí, nočním běsem místních správců. Začalo to tím, že při kopání Rozmarové asistoval nový zámecký správce v Plasech a vynucoval si podíl z nálezů v nehorázně výši. Nátlak pana správce byl tak drsný, že Rozmarová přerušila hledání pokladu s tím, že prý „v důsledku kopání hrozí sesutí částí konventu“.

Teprve Rozmarové dcera Marie Mervartová se nově pokusila o hledání pokladu. Musela vynaložit značné úsilí k získání povolení k jeho hledání. Oděla se do slavnostního plzeňského kroje a rozjela se do Vídně na audienci k císaři. Mervartová nedočkala císařské audience, a tak si počkala až císař pojedje kočárem ze Schönbrunnu a vtiskla mu do rukou svou žádost. Císař překvapivě svolil, a tak začalo nové klášterní hledání. Dopadlo to však stejně. I tehdejší zámecký správce činil na Mervartovou chamtivý nátlak, aby mu z pokladu něco dala. Ta radši práce přerušila.

Třetí plaské hledání se uskutečnilo ve třicátých letech 20. století a pokusil se o ně opět zámecký správce. Jmenoval se Holeček a také nic nenašel. Zato v té době vyhořela část konventu.

O poslední velké pátrání po pokladu se pokusil před třemi léty klášterní správce Mejchar. Poklad se mu sice nepodařilo najít, avšak našel kompenzační řešení. Vybrakoval totiž klášterní knihovnu o renesanční spisy v hodnotě asi 1,5 ml Kč. Jeho případ dosud není dořešen*.

* Doufáme, že současný správce kláštera v Plasech nepůjde v podobných šlépějích jako jeho předchůdci...

Posedlost točnickým pokladem začíná po roce 1420, kdy si přijíždí prohlédnout čtvrtinu královského pokladu na Točniku Zikmund Lucemburský. O rok později si sice Zikmund poklad již odveze, netuší však, že tehdejší purkrabí na Točniku pan Zbyněk z Podmokel ukryl část točnického pokladu poblíž hradu. Tak se zrodí i točnická pokladová mánie.

Celá řada hradních držitelů se pokouší skrytý poklad najít, ale marně. Někteří dokonce hledali tak důkladně, že se jim při kutání sesul starý palác na Žebráku (páni Krajířové z Krajků a páni z Gutštejna).

Dokonce ještě v 19. století zakoupili točnické panství majitelé s úmyslem najít zde ztracený poklad. Byli to Kirchmayerové a „král železnic“ Strousberg.

Posedlost hradních pánů se přenesla i do podhradí, a tak i místní slídili a pátrali, seč mohli. A podnes „*po několika pivech v hospodě*“ ví mnohý, kde poklad najít.

Krajířové z Krajků

V osmdesátých letech 20. století se na hradních nádvořích pro hledání pokladu dokonce bagrovalo. A kastelán

Vinš si ve svém notýsku poznamenal příhodu, kterou si dovolíme reprodukovat:

„Toho dne jsem na terase při zahlubování schodů objevil několik neporušených středověkých kachlí. Večer jsem o tom vyprávěl v hospodě.....chtěli vidět místo, kde jsem kachle našel. Chtěl jsem pochlubit, a tak jsem je tam večer dovedl. Začali na tom místě kopat a když jsem jim bránil, svázali mne. Stejně nic nenašli, a tak aspoň zlostí rozbili kachle, které jsem ten den našel.“

Závěr

Zdá se, že Plasy a Točník jsou navždy svázány věčnou touhou po pokladu. Přesto se naše pátrání nezastavilo a dospěli jsme k praktickým radám pro „pokladové hledače“.

- 1/ **Plasy:** Poklad pod klášterem má střežit zlatý anděl či andělé. Vzhledem k tomu, že jsme stejnou pověst našli i v Plzni (v tzv. **Plaském domě** v Dominikánské ulici, kde byl v 19. století zřízen hostinec „U zlatého anděla“), doporučujeme, aby „pokladovci“ pátrali tam a dali konečně klášteru spočinout.
- 2/ **Točník:** Pátráním jsme zjistili, že točnický poklad byl již nalezen. Psal se rok 1953, když zčistajasna přišla měnová reforma, která skoro všechny postavila na stejnou startovní čáru. Těsně po ní našel jeden sedlák poklad (jaký – to se nám nepodařilo zjistit), nezaváhal a utekl „za kopečky“. Doporučujeme Vám „za kopečky“ hledat i pověstný točnický poklad. Je pouze jedna výjimka, a tou je dle legendy „kámen veliký se sedlem vyrytým“ či „kámen veliký se sedlovou prohlubní“. Najdete-li jej, je pod ním poklad ukrytý. Tato legenda se vztahuje na Tiché údolí poblíž Točniku.

Všem Vám přejeme hodně štěstí při hledání...